

Drobečky

od sv. Františka

* občasník choceňské farnosti *

podzim 2024

Milé sestry a bratři,
dnes, v neděli 29. září 2024, slavíme poutní
slavnost ke cti patrona našeho kostela svatého
Františka Serafinského. Před rokem v tuto dobu, v dobu poutní mše, jsme se
vraceli ze zájezdu do italského Assisi. Dnes jsme všichni pohromadě,
abychom během slavnostní mše svaté děkovali Bohu za našeho patrona
svatého Františka. Dnešní pouť slavíme v den, kdy církev slaví svátek tří
archandělů: Michaela, Gabriela a Rafaela.

Michael je anděl bojovník a strážce.

Gabriel je anděl zvěstovatel.

Rafael je anděl průvodce.

Všichni tito archandělé jsou přátelé člověka, kteří ho střeží a ochraňují
v jeho potřebách. My lidé ale příliš často na tyto své přátele zapomínáme. Ale
oni, i přes náš nevděk, nás nepřestávají doprovázet a bránit.

Nový církevní kalendář památku těchto tří Božích archandělů spojil
do jednoho dne. Dříve byl ale dnešní den 29. 9. vyhrazen jenom svatému
Michaelovi, jako památka posvěcení římské baziliky na Via Salaria, která
byla zasvěcená právě jemu.

Úcta ke třem archandělům, zvláště ke svatému Michaelovi, sahá
hluboko do minulosti, kdy se šířila a rozvíjela souběžně s kultem světců.
Můžeme dokonce říci, že ve středověku se jen velmi málo světců dokázalo
vyrovnat svou popularitou archandělu Michaelovi, který byl skutečně vroucně
uctíván ve všech křesťanských zemích jako ochránce všech ochránců a
strážce všech strážců. O ochranu proti pozemským a pekelným nepřítelům ho
prosili nejen jednotliví věřící, ale i celá církev. Michael je anděl bojovník a

válečník, neboť je knížetem nebeského vojska a satanovým (d'áblovým) protivníkem. Jeho jméno (Kdo je jako Bůh?) je zároveň jakýmsi bojovým pokřikem proti komukoliv, kdo by si troufal vyrovnat se Bohu.

Velkým ctitelem archanděla Michaela byl svatý František z Assisi. Měl k němu obrovskou úctu a lásku, protože, jak říkával, má On za úkol představit naše duše Pánu Bohu. I když pravidelně chodíval na poutě na Monte Sant Angelo do kostela svatého Michaela, ve své pokoře nikdy nevstupoval dovnitř, ale vždy se zastavil u vchodu. Považoval se totiž za velkého hříšníka, který není hoden postavit svou stopu na místě, který posvětil jako svou nebeskou baziliku sám svatý Michael archanděl.

Milé sestry a bratři, svatý František nejen svým spolubratřím, ale všem křesťanům v den svátku svatého Michaela archanděla doporučoval a říkával: „Každý, ke cti tak velkého nebeského Knížete, by měl obětovat Pánu Bohu nějaký zvláštní dar.“ František nikdy nepojmenoval ten zvláštní dar pro Boha, ale zřejmě šlo o duši člověka. Mohu obětovat Bohu něco cennějšího a osobnějšího, než je moje duše?

o. Bogdan

KALENDÁŘ AKCÍ

Sobota 28. 9. – Pout' ke cti svatého Františka Serafínského

– Koncert ZUŠ v 15.00 hodin v kostele sv. Františka Serafínského

Neděle 6. 10. – Výročí posvěcení kostela sv. Františka v Chocni

– Hudební podvečer v 16.00 hodin v kostele na Hemžích. Vystoupí smíšený pěvecký sbor CANTUS a smyčcové kvinteto VIVoLaDiZu.

Neděle 20. 10. – Setkání s ikonopiscem Martinem Damianem v 15.00 hodin na faře v Chocni

Pátek 1. 11. – Slavnost Všech svatých. Mše svatá v Chocni v 18.00 hodin

Sobota 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (Památka zesnulých)

Neděle 24. 11. – Slavnost Ježíše Krista Krále

OHLÉDNUTÍ SE

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Čas plyne bez zastavení, a tak bych rád připomněl některé akce, které jsme mohli prožít v uplynulých měsících.

16. května 2024 se v domě Jednoty bratrské v Chocni uskutečnila zajímavá přednáška Karla Diblíka st. pod názvem **České ruce pro Izrael**. Hovořil o životě v kibucu (zemědělská a průmyslová osada fungující na principu společného vlastnictví). Hovořil o práci v malé komunitě, o vřelém přijetí („Jsme rádi, že jste tady“), o zajímavostech, o statečnosti, o radostech, o starostech i o těžkých chvílích, které prožívají lidé v kibucu Mefalsim v Izraeli v blízkosti pásma Gazy. Zaznělo několik slov, která vystihují mnohé – být tam, pracovat pro lidi, být užitečný, zažít setkání, uvidět krásná místa, poznat vzácné lidi, účastnit se sederové večeře (jako připomínky vyvedení Izraele z egyptského otroctví), navštívit Jeruzalém a Nazaret, být blízko, když se jedná o sblížování mezi Židy a Araby. Arabové, kteří žijí v Izraeli, nemají se Židy žádný problém. Žijí tam s nimi rádi, ale nemají to však lehké.

25. června 2024 v sále ZUŠ v Chocni jsme se mohli zúčastnit povídání profesora Igora Lukeše s názvem **Aktuální události v souvislostech**. Akci moderoval Martin Grundman. Nejprve jsme vyslechli mnoho zajímavého z dětství, z mládí, z dob studia i z času vojny pana profesora Lukeše. Zazněly autentické vzpomínky na rok 1968 v budově Českého rozhlasu a také vzpomínky na odchod do Ameriky, kdy v newyorské čtvrti Manhattan pracoval v různých profesích. Později odcestoval do Bostonu, kde získal stipendium a vystudoval obor historie a mezinárodní vztahy. Zde na vysoké škole získal i místo odborného asistenta. Ohledně současného dění zazněly informace o situaci na Ukrajině a také optimistické názory na možný vývoj. Cílem není nutně porazit Rusko, ale Putina a zmenšit jeho moc a vliv.

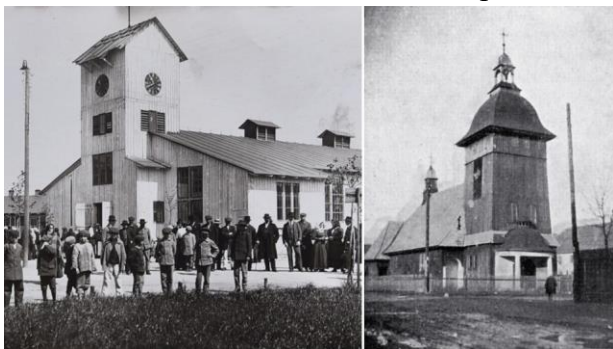
Byly zmíněny i některé historické paralely a mezníky – Mnichovská dohoda v roce 1938, napadení Polska v roce 1939, maďarské povstání v roce

1956, okupace Československa v roce 1968, stávky v Polsku v roce 1970. Postižené země vždy zůstaly osamocené. Ta situace, i když to není jednoduché, se začíná měnit. Podpora a pomoc zemím v nouzi, kde dochází k násilí a k bezpráví, má již dnes praktické a hmatatelné formy (humanitární, materiální, ekonomickou, politickou) a to je nadějně.

Prvního zářj jsme prožili, jak už se stalo dobrou tradicí, **farní den**. Po krásné děkovné mši svaté přišlo focení, občerstvení s kafičkem nebo čajem a následoval program, který slovem doprovázel Miloš Vích. V příjemné rodinné atmosféře jsme vyslechli několik radostných slov od účastníků farního tábora, poté nám otec Bogdan ukázal novou kapli, která už je před dokončením a kterou už tuto zimu budeme moci využívat k bohoslužbám. Následoval oběd, skvělý guláš z kuchyně Martina Zbroje, který jsme si mohli vyzvednout před farou pod menším stanem a současně byli odměněni úsměvem těch, kteří oběd ochotně vydávali. Děkujeme.

Po obědě následovala velmi zajímavá přednáška ředitele Orlického muzea v Chocni Michala Hofmana s názvem **Choceňské Polsko**. Vznik a existence polské barákové kolonie patří mezi nejvýznamnější historické události města Choceň. Kolonii založil a financoval stát Rakousko-Uhersko pod oficiálním názvem C. a k. baráková kolonie vystěhovalecká v Chocni. Umístěna byla v prostoru Podhomolí a Spořilova v letech 1914-1918 a měla sloužit jako dočasný domov pro obyvatele Haliče a Bukoviny – uprchlíky z oblasti kolem Lvova, kde se po vypuknutí 1. světové války očekávaly tvrdé boje na rusko – rakousko-uherské frontě. Kolonie vznikla velmi rychle jako jakési město ve městě s vlastní politickou správou.

Měla svůj kostel, správní budovu, radnici a veškeré hospodářské zázemí – školu, školku, lázně, nemocnici, jatka, pekárnu, četnickou stanici, hasičskou zbrojnicí, řemeslnické dílny, divadlo, vojenskou strážnici, obuvnickou dílnu apod. O výběru lokality rozhodla mimo jiné i výhodná poloha

v blízkosti železnice a volné pozemky pro výstavbu 38 dřevěných domů a veškerého zázemí.

V Chocni žilo v té době 5 000 tisíc obyvatel. Nově a rychle vzniklá

Zdroj: www.mujirozhlaz.cz

kolonie poskytla přechodný domov pro 22 000 vystěhovalců. V polovině července 1917 přijel do vystěhovalecké barákové kolonie v Chocni Iovský arcibiskup Józef Bilczewski, aby navštívil a biřmoval zdejší uprchlíky. Na jeho počest zhotovil před lety sochař pan Pavel Hošek z Vysokého Mýta bronzovou bustu, která stojí při

vstupu do zámku. Dočasní obyvatelé barákové kolonie na Choceňské Polsko nikdy nezapomněli.

Farní den pokračoval fotbalovým turnajem a příjemným posezením v přátelské a rodinné atmosféře. Díky všem, kteří se podíleli na přípravě, průběhu (občerstvení, oběd, ochotná pomoc našim starším) i na úklidu farního dne.

Ve dnech 13.-17. září 2024 zasáhly naši zem dlouhotrvající a vydatné deště, po kterých následovaly povodně, které na mnoha místech ničily krajinu a majetek. Myslíme na všechny, kteří přišli o domov, o majetek a jsou nyní v těžké životní situaci.

Martin Filip

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ

Každý rok se koná nějaká křesťanská akce na celostátní úrovni a letos to bylo právě setkání animátorů v Kroměříži. Na setkání mohli přijet jak absolventi kurzu, tak i ti, kteří se jakkoliv zapojují ve farnosti, vikariátu nebo diecézi a slouží tak ostatním. Animátorský kurz lze především podstoupit pod diecézním centrem pro mládež a trvá 2 roky.* Na letošním setkání se sešlo asi 400 animátorů ze všech koutů České republiky a mnoho kněží, sester,

biskupů nebo seminaristů, kteří nám v jakoukoliv denní hodinu byli k dispozici. Z královéhradecké diecéze nás bylo celkem asi 30, což bohužel není mnoho. Hezký zážitek byl, když nás pan biskup Vokál pozval na zmrzlinu, a tak jsme jeden večer strávili společně. Celé setkání probíhalo v areálu Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži, které má i vlastní internát. Zde jsme všichni spali.

Program dní byl následující – ráno bylo slovo na den a přednáška na určité téma, následovaly diskusní skupinky, kde jsme rozebírali naše dojmy z přednášky, a pak diskuse s přednášejícím, který odpovídal na dotazy účastníků. Mezi řečníky byl Radek Tichý, Marek Novák a Marcela Roubalová. Odpoledne bylo ve znamení přednášek a workshopů, které byly volitelné. My jich navštívili dost a nejzajímavější témata byla – Víra ve vězení, Eutanázie a hospicová péče, Timemanagement, Zpověď, Hudba při mši nebo Ester a její krása. Večer byla vždy mše. Dvě z nich byly dokonce vysílány v televizi Noe, takže se na ně můžete podívat ze záznamu. Stojí to za to, a když budete bedlivě sledovat obrazovku, možná uvidíte i naše choceňské tvářičky.

Jako večerní program jsme si poté užívali buď doprovázenou modlitbu, adoraci, koncert, křížovou cestu nebo procházku do zámeckých zahrad, protože v rámci setkání jsme měli vstup do zámku zdarma. Celé setkání nelze moc slovy popsat, ale bylo jen důkazem, že mladí mají o víru zájem a Bůh žije a koná, když se dva nebo tři, či dokonce 400 sejdou v jeho jménu.

Za choceňské animátorky (Klárka, Justýnka, Jůlinka, Sára, Natálka)

Jana Eliášová

*Na DCŽM Vesmír letos na podzim otevírají nový animátorský kurz, takže lákáme všechny, kteří mají zájem o práci s lidmi nebo dětmi. Myslím si, že by bylo skvělé pochytit nové dovednosti a seznámit se se super partou lidí, která bude v průběhu dvou let absolvovat animátorský kurz s vámi! (Více informací najdete na www.dczm.vesmir.cz)

KRAJINOU ČESKÉHO LESA – SETKÁNÍ S LIDMI

Během cesty krajinou Českého lesa, který se táhne podél českoněmeckých hranic severozápadně od Šumavy, jsem se potkával s lidmi. Zdejší pohraniční hory sice nejsou tolik navštěvované, o to vzácnější a obohacující však ta setkání byla. Rád bych vám o těch setkáních a o lidech povyprávěl.

Už ve vlaku z Prahy do Domažlic jsem si přisedl do kupé ke staršímu pánovi, který na můj pozdrav a několik vět s úsměvem zareagoval. Pak už jsme si povídali až do Domažlic. Byl to zkušený člověk, který celý život pracoval v lese a žádná práce se dřevem mu nebyla cizí ani těžká. Z jeho vyprávění jsem pochopil, že les je jeho život i láska. Do chodského kraje na svou chalupu jezdí často a dlouho tam pobývá. V Domažlicích jsme se rozloučili a on mě ještě nasměroval na ten správný vlak do Klenčí.

V Klenčí pod Čerchovem jsem chtěl navštívit Muzeum Jindřicha Šimona Baara. Dva muži u rozestavěného chodníku mi ochotně ukázali cestu. Baarův dům mě upoutal svojí jednoduchou a neokázalou krásou a prostotou. V přízemí si kupuji vstupenku, zdravím se s paní u pokladny a pak už

vstupuji do světa, ve kterém se narodil a ke konci života také žil a psal svá literární díla J. Š. Baar, katolický kněz, spisovatel a básník Chodska. Při odchodu z Baarova domu děkuji za obsáhlou a zajímavou expozici.

Než opustím Klenčí, zastavuji se u jednoho domu a obdivuji krásně obnovené podbití římsy. Šikovný řemeslník a zřejmě i majitel domu se ze žebříku usmívá a ptá se, kam jdu. „Na Čerchov,“ odpovídám. „Ale to máte samé stoupání a pozor, ať nezabloudíte, ale vy asi víte kudy jít, že?“ Oceňuji jeho starostlivost.

U památníku J. Š. Baara potkávám manželský pár a shodujeme se na tom, že název „Výhledy“ je pro toto místo přesný a vypovídající a rozumíme i tomu, proč sem Jindřich Šimon tak rád chodil.

Pod vrcholem Čerchova potkávám po dlouhé době lidi, tatínka se synem. Letmo se zdravíme a oni pokračují cestou dolů.

Na temeni hory (1042 m) jsem po předchozím dlouhém a prudkém stoupání odměněn krásným výhledem do kraje. Z ochozu Kurzovy věže to však bude ještě lepší, říkám si. Máme tu však problém. 17. hodina již „odbila“ a Kurzova věž i s občerstvením se právě zavírají. „Už je zavřeno,“

slyším ze dveří objektu s občerstvením pod věží, „ale když vidím, s jakým těžkým batohem jste se vyškrábal až na vrchol, mám návrh,“ říká paní z občerstvení. „Půjčím vám klíč, vy si tu necháte batoh, vyběhnete na věž, rozhlédnete se po kraji, zamknete horní ocelové dveře (pozor, zámek jde ztěžka) a zase seběhnete dolů. My počkáme, aspoň nemusím nahoru.“ Rád souhlasím. Stalo se. Výhled byl opravdu krásný. Dole si ještě kupuji malinovku a několik pohledů a za chvíli už paní s manželem odjíždějí domů.

Ve ztemnělých Čerchovských hvozdech, kam jen občas pronikne sluneční paprsek, potkávám jednoho člověka, s kterým se jen krátce pozdravím a jdeme každý svou cestou.

Druhý den potřebuji doplnit vodu. Zastavuji se u jednoho domu v Caparticích. Starší paní mi na moji prosbu naplní dvě PET lahve ledovou vodou se slovy: „Tady máme dobrou vodu, lidé na cestě se u nás často zastavují.“ Jen nemůže pochopit, že její černý kokršpaněl na mě neštěká. Stojí opřený o plot u branky a dívá se na mě svýma tmavýma hlubokýma očima.

Během cesty klesající hlubokým úvozem směrem do Pivoně potkávám dvě německy mluvící turistky. Když je německy pozdravím, zastavují a ptají se, jestli mluvím německy. „Ein wenig (trochu),“ odpovídám. Potom se pár minut lámanou němčinou a češtinou domlouváme, kam jdou ony a kam jdu já. To zastavení je sice trochu náročnější, ale o to neméně zajímavé.

Po prohlídce bývalého augustiniánského kláštera s kostelem Zvěstování Panny Marie (jen pohledem z cesty, protože objekt je v rekonstrukci a má nového vlastníka) se krátce zastavuji u lesního baru na jedno malé pivečko. Přichází tatínek s dcerkou a hledají, čeho by se napili. Děvčátko se mračí. „Tohle mají rády naše děti,“

ukazují na jednu plechovku, která se chladí v přírodní nádržce s vodou. Odcházím, tatínek drží v ruce malé pivo a dcerka drží mnou doporučený nápoj v ruce a usmívá se.

Pod zříceninou hradu Starý Herštejn potkávám pár manželů, zdravíme se a pak jim ukazují, kudy jsem se dostal k hradu a kde je opravená věž s rozhlednou. „Ty dva kilometry na směrové tabulce jsou strašně dlouhé, není to chyba?“ kroučí hlavou pán. „Ono to stoupání trochu zkresluje a prodlužuje, ale rozcestníky ukazují správně,“ odpovídám.

Třetí den ráno potkávám v lese paní s mohutným černým psem, který se na mě nedůvěřivě dívá. „Pán je hodnej, neutrč,“ říká ta paní. „Já jsem sice ze Šumavy,“ pokračuje, „ale každý rok sem do Rybníka jezdím. Český les je moje srdeční záležitost.“ V obci Rybník si opět doplňuji vodu. Penzion je sice ještě zavřený, ale paní chodí kolem oken a zalévá květiny. Vodu mi přinesla.

V místě bývalé obce Pleš před odbočkou ke zbořenému kostelu sv. Jana Křtitele zdravím několik německých cyklistů u odpočívadla. Potom se zastavuji až na kopci u kostela, z něhož zbyly jen asi metrové zajištěné obvodové zdi, dřevěné branky, masivní obětní stůl a dřevěný kříž. Hned vedle vidím rozlehlý a udržovaný hřbitov. Zde je prostor a čas pouze na modlitbu za zemřelé, kteří zde leží a za všechny, kteří zde žili a pracovali a museli (úplně všichni) odejít. Pod kopcem na místě kostela Panny Marie Pomocné dnes stojí jen malá kaple Panny Marie, o kterou se zasloužil majitel zdejší restaurace ve spolupráci s ochotnými bavorskými občany.

Na konci cesty v Bělé nad Radbuzou jsem se ptal několika lidí na cestu k nádraží (všichni byli velmi ochotní) a ještě jsem si krátce povídal s člověkem, který stejně jako já čekal na vlak do Domažlic. Poslední setkání jsem zažil v přeplněném rychlíku do Prahy. Vyměnili jsme si jen pár slov (spíš posunků) s francouzsky mluvícím manželským párem a přátelský pozdrav v Praze při výstupu na hlavním nádraží.

Ta setkání byla velmi různá stejně jako všichni lidé, které jsem během cesty potkal. Jsem vděčný za všechna tato setkání. Snad jsme to obohaceni vnímali vzájemně. Moc bych si to přál. Jsem vděčný za ten čas prožitý v krajině Českého lesa.

Martin Filip

*Všechny fotografie jsou z fotoarchivu Martina Filipa.

LAUDATO SI

V šestém pokračování malých ukázek z papežovy encykliky z roku 2015 se dostáváme na poslední stránky. Zaujaly mne hlavně tyto části:

„Je velmi ušlechtilé osvojovat si úkol ochrany stvoření v drobných každodenních úkonech a je úžasné, když je výchova dovede tak motivovat, že se stanou životním stylem.“

„Musíme též přiznat, že někteří křesťané, kteří se horlivě věnují modlitbě, se často pod záminkou realismu a pragmatičnosti vysmívají starostem o životní prostředí. Jiní jsou pasivní, nedovedou se rozhodnout ke změně svých zvyklostí a stávají se nedůslednými. ...Povolání střežit Boží dílo je podstatnou součástí ctnostného života. Nepředstavuje něco volitelného ani nějaký druhotný aspekt křesťanského života.“

„Křesťanská spiritualita nabízí růst v šetrnosti a ve schopnosti radovat se z mála. Je to návrat k jednoduchosti, která nám umožňuje zastavit se a vychutnávat malé věci, děkovat za možnosti, které nám život nabízí, aniž bychom se poutali k tomu, co máme, nebo zarmucovali kvůli tomu, co nemáme.“ (papež František, Laudato si, str.135-154)

Co můžeme dělat prospěšného v duchu integrální ekologie:

- Přemýšlet, **jak omezit používání plastů** – Objednat si obědy zatavené v jednorázové plastové fólii nebo do jídlonosiče? Koupit tašku igelitovou nebo papírovou? Hračku plastovou nebo dřevěnou? Jogurt v plastu nebo ve skle?
- **Být důslednější při třídění odpadů** – Např. Rozbalím tavený sýr, od hliníkové fólie oddělím papírový štítek a hodím ho do papíru, fólii do plastů.
- **Upřednostňovat nakupování potravin, které nebyly dopravovány stovky kilometrů** – Např. ze Statku Malejov u Zámrsku (brambory,

cibule, mák), z Ovocných sadů Synkov u Častolovic (jablka, hrušky, brambory) nebo jogurtu z Chocně, z Koldína či Sloupnice.

- **Obdivovat a podporovat druhovou pestrost přírody** – Víte, že letos vyhlásila Česká společnost ornitologická nový ptačí park blizoučko od nás? Je to velký mokřad a snadno k němu dojdete, když půjdete od značky začátek obce DOBRŘÍKOV-RZY před prvním stavením polní cestou asi 500 m mírně doprava. Přijdete na břeh bývalého rybníka a můžete pozorovat velká hejna ptáků. Doporučuji dalekohled. Odborníci zde napočítali 204 druhů ptáků, z toho asi 100 druhů zde hnízdí! Dokonce je možné přijít **v neděli 6. října v 8 hodin na vycházku s ornitologem v rámci podzimního Festivalu ptactva**, sraz u čistírny odpadních vod. To je asi 300 m od školy v Dobříkově. Ze dveří školy půjdete stále rovně.
- **Nepřeposílat dezinformace a neověřené informace, které můžou šířit strach a nenávisť** – Pokud nám někdo takovou zprávu pošle, dejte mu zpětnou vazbu, např.: „Tomuhle já nevěřím, není pod tím uvedený zdroj informace.“
- **Přemýšlet, jestli si potřebnou věc musíme koupit nebo zda by šlo si ji půjčit** – Nestydět si říct o půjčení, např. kufr, stan, náradí. A také sami být ochotní půjčovat. Víte, že kromě knih se dají v choceňské knihovně půjčit společenské hry nebo i stan, trekové hole a dětské nosítka? A že v mnoha stanicích Českých drah fungují půjčovny kol? I u nás v Chocni půjčují denně od března do října.
- **Zasadit strom** – Teď na podzim je nejvhodnější doba. Pokud chcete strom, který poskytne stín, a ještě navíc ovoce, vyberte si z ovocných stromů ve školce Haupt Ústí nad Orlicí.

Lýdie Eliášová

POZNÁVÁME SVATÉ

SVATÁ FAUSTYNA

Svatou Faustynu si vybavuji z dětství, kdy mi o ni povídala maminka. Na zdi nám visel obraz Pána Ježíše, kterého Faustyna podle zjevení namalovala. Na něm stojí: „Ježíši, důvěřuji Ti“. Byl to pro mě důležitý obraz, protože jsem si díky němu jako dítě uvědomila, že se Ježíš může zjevit pozemskému člověku a že touží po naší důvěře. Na začátku října si svatou Faustynu připomínáme, přečtěme si nyní i něco víc o jejím životě.

Celé jméno: Maria Faustyna (Helena) Kowalska

Narození: 25. srpna 1905, Głogowiec, Polsko

Úmrtí: 5. října 1938, Krakov, Polsko

Místo pohřbení: Svatyně Božího milosrdenství v Krakově

Atributy: řeholní oděv, kříž

Zdroj: www.passionistnuns.org

Svatá Faustyna se narodila v polském městě Głogowiec jako třetí dítě z deseti. První pozvání k životu s Bohem pocítila již v sedmi letech a v devíti přistoupila k prvnímu svatému přijímání. V roce 1919 začala polsko-ruská válka a s ní přišla do rodiny i velká chudoba, která jim znemožňovala chodit do kostele. Faustyna (tehdy ještě Helena) proto doma organizovala společné modlitby, které jim umožňovaly prožívat liturgii alespoň duchovně. V 16 letech odešla pracovat, aby mohla finančně podpořit rodinu, ale během prvního roku stále pocítovala silné volání do kláštera. Otec byl však proti. I po dalším roce ho prosila, ale marně, a proto se rozhodla žít světským životem. Při jedné taneční zábavě měla Faustyna zjevení zakrváceného Ježíše a následně pocítila silnou touhu odjet do Varšavy do kláštera.

Žádny klášter ji ale nechtěl přijmout, až na ten u sester Božího milosrdenství. V průběhu let si prošla utrpením jak vnitřním, tak fyzickým. Nechyběla ani duchovní tma. Roku 1931 měla ve svém pokoji zjevení Pána Ježíše, který ji sdělil, aby namalovala jeho obraz přesně tak, jak ho vidí a přidala k němu nápis „Ježíši, důvěřuji Ti“.

Pán Ježíš se Faustyně v průběhu života zjevoval nadále. V roce 1935 ji naučil modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství. Faustyna měla také prorocká vidění, a to především před svou smrtí. Zemřela ve svých 33 letech na tuberkulózu plic.

Anna Filipová

SBOR CANTUS

CANTUS ZNAMENÁ „ZPÍVEJME“

Také se vám stýská po chrámovém sboru? Jsme vděčni těm, kteří nacvičují liturgické zpěvy, ale přece jenom klasická duchovní hudba nám chybí. Ne nadarmo se říká, že varhaník sedí mezi nebem a zemí, protože i jeho duchovní hudba spojuje nebe se zemí. Vždyť hudba je nejabstraktnější umění. Když dozní, už ji nemůžeme vrátit zpět. My máme to štěstí, že choceňský sbor Cantus se zabývá také historickou hudbou, která je vesměs duchovní. Sbor existuje již 20 let a má nyní 26 členů. Všichni nacvičují bez nároku na odměnu a ve svém volném čase. Odměnou jsou jim krásné zážitky z nacvičených skladeb a potlesk publika.

Někdy slyšíme námitky, že není správné, když se zpívají koledy před Vánoce. Z praktických důvodů to však jinak není možné. O vánočních prázdninách je většina členů souboru mimo Choceň a sbor by nebyl v plném počtu. Podle stanoviska našeho pana biskupa není správné, aby se hrály koledy před Vánoce z komerčních důvodů. S tím jistě všichni souhlasíme. Navíc liturgická období se prolínají. Dárky kupujeme před Vánoce a už když se rozhodujeme, co koupíme, představujeme si v duchu radost toho,

koho obdarujeme. Navíc děti z nevěřících rodin mají na vánočním koncertu často jedinou příležitost seznámit se s křesťanstvím.

V tomto roce jsme slyšeli Cantus při Noci kostelů, kdy se opět ozvala z kůru latinská mše. Znovu jsme si uvědomili, že odtud hudba zní nejkrásněji. Shodou okolností na pravé stěně kostela byl vidět stín dirigentových rukou, což zviditelňovalo hudbu a umocňovalo krásný zážitek. Cantus znovu uslyšíme 6. 10. v kostele na Hemžích. Jedná se o tradiční benefiční koncert pro nadační fond pro nemocné leukemií Josefa Luxe, protože krása a dobro patří odjakživa k sobě. Nenechte si také ujít koncert v našem kostele, během kterého vystoupí Cantus společně se sborem SaH Děčín a cimbálem. Tradiční předvánoční koncert bude také v evangelickém kostele, a to 19. 12. 2024.

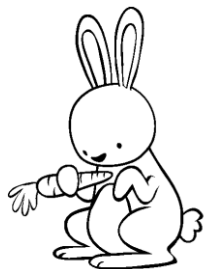
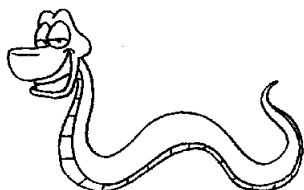
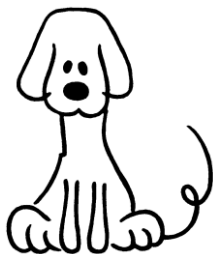
Nechme se okouzlit krásou hudby. Možná nám utkví nějaká melodie, která nás bude provázet ve všedních dnech nebo přidá krásu vánočním svátkům. Uslyšíme také hudbu, která nás provázela od dětství a připomene nám dávno zapomenuté zážitky. Na koncertech se také potkáme s lidmi z našeho města, kteří s námi naši víru nesdílejí, ale mají stejný smysl pro krásu. Přeji vám nevšední zážitky s naším sborem v našich krásných kostelech.

Marie Carbová

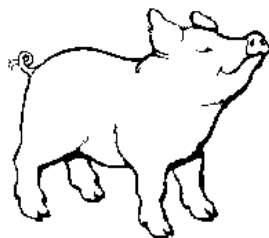

Zdroj: Facebook Cantus Chocẽň

Toto číslo sponzoruje:

Veterinární klinika
MVDr. Oldřich Štancel
B. Němcové 1178
565 02 Choceň
tel.: 465 472 987
mob.: 603 836 728

Internetové stránky farnosti

www.chocen.farnost.cz

Uzávěrka dalšího čísla *Drobečků* je 17. 11. 2024. Příspěvky prosím doručte na adresu drobecky@seznam.cz. Díky!

Drobečky připravili: Anna Filipová, Martina Krsková, Tomáš Nix